

En liten behändig, sann historia från min fotbollstid.

Det här hände någon gång på tidigt 70-tal. Vallen hade nyss börjat om med fotbollen efter 15 års uppehåll och vi hade inget överflöd av spelare. Speciellt hade vi svårt att få någon att spela målvakt.

Vallen skulle spela en träningsmatch på våren innan seriestart. Vill minnas att det var något reservlag vi skulle spela mot på Sjungande Dalens grusplan. Eftersom vi inte hade någon målvakt att tillgå till matchen, blev det så att jag själv som ledare fick ta på mig målvaktströjan, en plats som jag sällan spelat på, men nöden har ingen lag.

Bakom mitt mål så var det ett litet gäng småpojkar i nio-tio års ålder som lekte med några reservbollar som vi hade. Bland dem var det en av pojkarna som hette Anders som var väldigt pratsam och frågvis. Han skulle veta vad jag hette och vad laget hette samt mycket mera. Matchen var jämn och jag hade en ganska lugn tillvaro i målet, så jag hade tid att prata med honom vid ena målstolpen. Vi blev riktigt goda vänner och konstigt nog blev han inspirerad av mitt målvaktspel. Efter att jag varit ute och gjort några ingripanden, bland annat så lyckades jag rädda en förmodligen ganska dåligt slagen straffspark. Det imponerade tydligen på Anders, och han frågade om jag var förstemålvakt i Vallen? Nä,sa jag. "Jag är bara tredjemålvakt". Pojken såg på mig och sa: "Då måste ju förstemålvakten i Vallen vara jäkligt bra".

Man får tacka så här i efterhand för komplimangen. Tyckte det var fint sagt av en tioåring. Skulle varit trevligt att veta vem det var och hur han ser ut nu nästan femtio år senare.

Fotbollhälsningar, Kurt Andersson